

odst. 1 ZOHS, vyplývá z § 11 odst. 2 ZOHS. Shledal-li tedy žalovaný, že žalobce porušil ZOHS, tuto skutečnost deklaroval (výrokovou částí I. prvostupňového rozhodnutí) a takové jednání do budoucna zakázal (výrokovou částí II. napadeného rozhodnutí); postupoval tak v souladu s § 11 odst. 2 ZOHS. Výroková část zakazující delikt ní jednání do budoucna má pro žalobce takový význam, že mu indikuje, jaké jednání „typově“ do budoucna nesmí uskutečnit. Je logické, že v budoucnu již nemůže nastat situace, že by žalobce „dne 26.7.2006 oznamoval přerušení provozu linek na konkrétních spojích ke dni 1.8.2006“, nicméně žalobce přesto může za srovnatelných skutkových okolností obdobné přerušení svým obchodním partnerům oznamovat; výroková část II. prvostupňového rozhodnutí přitom znamená, že za srovnatelných skutkových okolností nemůže žalobce v budoucnu jednat totožně, jako jednal dne 26.7.2006, tj. způsobem, který byl shledán výrokovou částí I. prvostupňového rozhodnutí protiprávním. Zakazuje se tedy jednání, jež by bylo typově totožné s jednáním, ohledně něhož byla deklarována protiprávnost. Výroková část II. prvostupňového rozhodnutí je přitom jasná, srozumitelná a určitá. Vyjadřuje se v ní podle jakého ustanovení, komu a co se zakazuje, přitom odkazuje-li se v konkretizaci jednání, které je zakazováno, na výrokovou část I. prvostupňového rozhodnutí, jde o konkretizaci zakazovaného jednání přesnou a určitou, jež má oporu v § 11 odst. 2 ZOHS.

Ze shora uvedeného též vyplývá, že výroková část I. prvostupňového rozhodnutí společně s návěťm (znělkou) rozhodnutí je jasným a pro žalobce zřetelným výrokem o vině obsahujícím všechny znaky správního deliktu – tedy zneužití dominantního postavení podle § 11 odst. 1 ZOHS. Konkretizuje jednání žalobce, jeho postavení na konkrétním trhu coby dominantní, nadto i újmu způsobenou žalobcovým jednáním. Rovněž je jasně konkretizováno správní řízení, v němž je rozhodnutí vydáváno. V dícei výrokových částí prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, tedy soud namítané vady neshledává.

Pokud jde o poučení obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, v němž podle žalobce není uvedeno datum, od kterého se počítá běh lhůty pro podání opravného prostředku, tu soud konstatuje, že žalobci muselo být a bylo zcela zřejmé, odkdy se tato lhůta počítá; rozklad podal v této lhůtě, z jeho obsahu nevyplývá, že by s ohledem na neuvedení data, od kterého je lhůta pro jeho podání počítána, byl rozklad nekompletní, a tedy neuvedení tohoto údaje se na jeho právech nikterak negativně neprojevovalo.

Pokud žalobce namítá, že nebyl vyrozuměn o skončení dokazování ve druhém stupni správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, pak soud tomuto tvrzení přisvědčuje, nejde však o pochybení žalovaného. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ve druhém stupni správního řízení nebylo dokazováno; to bylo ukončeno již před vydáním rozhodnutí prvostupňového, přitom před jeho vydáním byla tato možnost žalobci poskytnuta. Uvážil-li soud smysl § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být dána účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, pak jde o ustanovení garantující účastníkům správního řízení možnost být seznámen s celým podkladem rozhodnutí ve stavu, v jakém se nachází v okamžiku vydání rozhodnutí ve věci, tj. být poté, co je shromážděn podklad rozhodnutí, seznámen s tím, o jaký konkrétní podklad se bude rozhodnutí ve věci opírat, a materializované právo k tomu uplatnit případné procesní návrhy. Nebylo-li ve druhém

stupni správního řízení dokazováno, byl podklad rozhodnutí totožný s podkladem před vydáním prvostupňového rozhodnutí, kdy žalobcovu právo podávané z § 36 odst. 3 správního řádu mu upřeno nebylo, vyjma doplnění o žalobcův opravný prostředek (rozklad), s nímž byl žalobce logicky seznámen. Návrh rozkladové komise, jak na potřebu jeho zpřístupnění žalobce poukazuje, přitom není podkladem rozhodnutí, neboť jde o výstup podkladu rozhodnutí, který kromě toho sám o sobě nemá pro žalobce coby účastníka správního řízení jakoukoli procesní relevanci. Nejde-li o podklad rozhodnutí a není-li na takovém návrhu ničeho k soudnímu přezkumu, pak nebylo třeba doplňovat dokazování o takový návrh. Pro tuto část procesních námitek je však podstatný závěr, že žalovaný žalobcovu právo podle § 36 odst. 3 správního řádu neporušil.

Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.

Žalobce též napadá odůvodnění rozhodnutí o pokutě, avšak toliko z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s existencí materiální stránky deliktu, tj. nedostatkem společenské nebezpečnosti žalobcova jednání. Soud již shora podal, jaké jsou znaky správního deliktu „zneužití dominantního postavení“ a že v tomto případě byly bezesbýtku splněny. Byla tak splněna míra společenské nebezpečnosti, jejíž nesplnění dává žalobce do souvislosti s nenaplněním znaků deliktu. Tato míra je, jak soud shora popsal, konkretizována jednáním dominanta a újmou jeho jednáním způsobenou. Materiální znaky deliktu korespondující s dopady žalobcova jednání jsou popsány zejména v bodech 100. (zákonem chráněný veřejný zájem na nenarušování hospodářské soutěže zneužitím dominantního postavení), 102. (dopady na cestující) 103. a násl.(další zvažované okolnosti), které zohlednění naplnění materiálního znaku deliktu dokládají. Tato námitka tedy důvodnou není, přitom jiné výtky ve vztahu k pokutě, její výši a důvodům, žalobní body neobsahují.

Žaloba neobsahuje ani moderační návrh podle § 78 odst. 2 s.ř.s., k němuž by soud mohl za účelem dosažení co možná nejvyšší míry přiměřenosti uložené pokuty ve smyslu právě uvedeného ustanovení s.ř.s. samostatně moderativně uvážit o okolnostech předcházejících žalobcovu jednání, jež ze žaloby i z obsahu správního spisu vyplývají.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud uzavírá, že žaloba není důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.